

DOSAR NR. 38413/3/2013

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A IV-A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 01.07.2021

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: GHEORGHE LIVIU ZIDARU
JUDECĂTOR: ILEANA RUXANDRA TIRICĂ
GREFIER: CRISTINA-ALEXANDRA OPREA

Pe rol se află judecarea apelului declarat de apelanta-reclamantă Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) împotriva sentinței civile nr. 2286/23.10.2019, pronunțată de Tribunalul București-Secția a III-a Civilă, în dosarul nr. 38413/3/2013, în contradictoriu cu intimata-pârâtă Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători (SNTFC) CFR Călători SA, în cauza având ca obiect drept de autor și drepturi conexe.

Dezbaterile cauzei și concluziile orale ale părților au avut loc în ședința publică din data de 09.06.2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, precum și pentru a da posibilitatea părților să depună la dosar concluzii scrise, a amânat pronunțarea la datele de 17.06.2021 și 01.07.2021, când, în aceeași compunere, a decis următoarele:

CURTEA,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

I. Împrejurările litigiului

Litigiul inițiat prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a III-a Civilă la data de 2.12.2013 privește pretențiile formulate de reclamanta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România („UPFR”) împotriva societății de transport feroviar Societatea Națională de Transport Feroviar de Călători - CFR Călători S.A., în calitate de pârâtă, în continuare, *brevitatis causa*, „CFR”, pentru plata unor remunerații echitabile restante (și penalitățile aferente) pentru comunicarea publică de opere muzicale în trenurile de călători.

Astfel, reclamanta a arătat că reglementările feroviare aplicabile impun dotarea unei părți din trenurile CFR cu instalații de sonorizare, apreciind că existența acestor instalații echivalează cu o comunicare publică, în raport de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE).

Pârâta a susținut că este obligată de reglementările aplicabile să doteze vagoanele de călători cu instalații de sonorizare; a apreciat că existența acestora nu echivalează cu un act de comunicare publică efectivă și că aceasta din urmă nu a fost dovedită de reclamantă.

În raport de teza probatorie a reclamantei, potrivit căreia se datorează remunerație pentru toate vagoanele de călători dotate cu instalații de sonorizare, au fost depuse înscrisuri cu privire la vagoanele care dețin astfel de dotări și s-a efectuat o expertiză contabilă care a calculat remunerațiile ipotetic datorate în cazul în care se reține comunicarea publică (347.998, 15 lei remunerație și 42.432, 76 lei penalități de întârziere). Reclamanta și-a majoritar pretențiile în mod corespunzător.

Prin sent.civ. nr. 2286/2019, Tribunalul București, s. III civ., a respins acțiunea ca neîntemeiată.

Tribunalul a statuat că potrivit normelor tehnice feroviare în vigoare, o serie de vagoane de călători sunt echipate cu instalații de sonorizare. Totuși, echiparea cu instalații de sonorizare care să permită difuzarea de muzică este facultativă, doar pentru vagoane de trenuri intercity. În opinia tribunalului, doar instalarea unor echipamente de sonorizare care fac tehnic posibil accesul publicului la înregistrări sonore constituie comunicare publică. Or, nu a fost dovedită echiparea de acest gen pe trenurile aflate în circulație (regio și interregio).

Prin apelul declarat, reclamanta UPFR susține că echipamentele de sonorizare permit atât difuzarea anunțurilor pentru călători, cât și emisiunile de divertisment (muzică). În esență, UPFR susține, atât în primă instanță cât și în apel, că dotarea cu instalații de sonorizare care permit de altfel și difuzarea de programe muzicale constituie în sine un act de comunicare publică și solicită admiterea în tot a acțiunii.

Prin întâmpinare, în esență, CFR susține că deși o parte din vagoanele sale sunt dotate cu instalații de sonorizare, acest lucru nu echivalează cu comunicarea publică de muzică, iar o atare comunicare publică nu a fost dovedită.

II. Situația de fapt

Potrivit probelor dosarului, evaluate preliminar, nu există probe directe cu privire la difuzarea de fonograme în scop ambiantal în vagoanele CFR Călători. Reclamanta însăși nu susține că ar fi constatat direct ori indirect o astfel de comunicare, ci apreciază că, în drept, simpla existență a instalațiilor de sonorizare echivalează cu comunicarea publică.

Probatoriul administrat relevă că o serie de vagoane de călători folosite de CFR sunt echipate cu instalații de sonorizare. Între părți există divergențe dacă aceste instalații permit, în sine, și comunicarea de muzică sau nu, asupra acestei chestiuni de detaliu urmând ca probatoriul să fie completat, în funcție de răspunsul Curții de Justiție la întrebarea preliminară.

Rezultă din normativele feroviare (Ordinul nr. 153/2011 al Ministerului Transporturilor și Infrastructurii) că pentru anumite trenuri de călători (Intercity, ambele clase, și Interregio, clasa I) este obligatorie dotarea vagoanelor cu instalații de sonorizare, 'serviciile video' fiind însă facultative pentru toate categoriile de trenuri, inclusiv cele intercity.

III. Dispozițiile legale aplicabile prezentei cauze:

1. Directiva nr. 2001/29/CE a Parlamentului și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională, art. 3 alin.2 lit.b);
2. Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe¹:
Art. 105 (1) (...), producătorul de înregistrări sonore are dreptul patrimonial exclusiv de a autoriza sau de a interzice următoarele:
 - f) radiodifuzarea și comunicarea publică a propriilor înregistrări sonore, cu excepția celor publicate în scop comercial, caz în care are dreptul doar la remunerație echitabilă;Art. 106⁵ (1) Pentru utilizarea directă sau indirectă a fonogramelor publicate în scop comercial ori a reproducerilor acestora prin radiodifuzare sau prin orice modalitate de comunicare către public, artiștii interpreți sau executanți și producătorii de fonograme au dreptul la o remunerație unică echitabilă.
(2) Cuantumul acestei remunerații se stabilește prin metodologii, conform procedurii prevăzute la art. 131, 131¹ și 131².

¹ În forma în vigoare la data învestirii primei instanțe (2.12.2013) – va fi avută în vedere forma publicată în M.Of. nr. 60/26.03.1996, cu modificările aduse până la 2.03.2018, îndeosebi prin Legea nr. 285/2004 pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe – M.Of. nr. 587/30.06.2004, prin care au fost transpuse prevederile Directivei nr. 2001/29/CE). În prezent, Legea nr. 8/1996 a fost republicată în M.Of. nr. 489/14.06.2018).

Articolul 123 (1) Titularii dreptului de autor și ai drepturilor conexe își pot exercita drepturile recunoscute prin prezenta lege în mod individual sau pe bază de mandat, prin organisme de gestiune colectivă, în condițiile prezentei legi.

(2) Gestiunea colectivă a drepturilor de autor se poate face numai pentru operele aduse anterior la cunoștința publică, iar gestiunea colectivă a drepturilor conexe se poate face numai pentru interpretări sau execuții fixate ori radiodifuzate anterior, precum și pentru fonograme ori videograme aduse anterior la cunoștința publică.

(3) Titularii de drepturi de autor sau de drepturi conexe nu pot cesiona drepturile patrimoniale recunoscute prin prezenta lege către organisme de gestiune colectivă

Articolul 123¹ (1) Gestiunea colectivă este obligatorie pentru exercitarea următoarelor drepturi:

e) dreptul de comunicare publică a operelor muzicale, cu excepția proiecției publice a operelor cinematografice;

f) dreptul la remunerație echitabilă recunoscut artiștilor interpreți și producătorilor de fonograme pentru comunicarea publică și radiodifuzarea fonogramelor de comerț sau a reproducerilor acestora;

Articolul 130 (1) Organismele de gestiune colectivă au următoarele obligații:

a) să acorde autorizații neexclusive utilizatorilor, la cererea acestora, efectuată înainte de utilizarea repertoriului protejat, în schimbul unei remunerații, prin licența neexclusivă, în forma scrisă;

b) să elaboreze metodologii pentru domeniile lor de activitate, cuprinzând drepturile patrimoniale cuvenite, ce trebuie negociate cu utilizatorii în vederea plății acestor drepturi, în cazul acelor opere al căror mod de exploatare face imposibilă autorizarea individuală de către titularii de drepturi;

Articolul 131 (1) În vederea inițierii procedurilor de negociere, organismele de gestiune colectivă trebuie să depună la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor o cerere, însoțită de metodologiile propuse a fi negociate, potrivit prevederilor art. 130 alin. (1) lit. A). (...)

Articolul 131¹(1) Metodologia se negociază de către organismele de gestiune colectivă cu reprezentanții prevăzuți la art. 131 alin. (2) lit. B) (...)

(2) Organismele de gestiune colectivă pot solicita de la aceeași categorie de utilizatori remunerații forfetare sau procentuale, raportate la veniturile obținute de utilizatori din activitatea în cadrul căreia se utilizează repertoriul, cum ar fi: radiodifuzare, retransmitere prin cablu sau comunicare publică, ținând cont de practica europeană privind rezultatele negocierilor dintre utilizatori și organismele de gestiune colectivă. Pentru activitatea de radiodifuzare, remunerațiile procentuale se vor stabili diferențiat, direct proporțional cu ponderea utilizării repertoriului gestionat colectiv în aceasta activitate, iar în lipsa veniturilor, în funcție de cheltuielile ocazionate de utilizare.

(3) Remunerațiile forfetare sau procentuale, prevăzute la alin. (2), pot fi solicitate numai dacă și în măsura în care sunt utilizate opere pentru care drepturile de autor sau drepturile conexe protejate se afla în termenele de protecție prevăzute de lege.

(...)

Articolul 131² (...)

(2) Înțelegerea părților cu privire la metodologiile negociate se consemnează într-un protocol care se depune la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor. Protocolul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, pe cheltuielile organismelor de gestiune colectivă, prin decizie a directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, emisă în termen de 5 zile de la data depunerii. Metodologiile astfel publicate sunt opozabile tuturor utilizatorilor din domeniul pentru care s-a negociat și tuturor importatorilor și fabricanților de suporturi și aparate pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată, conform art. 107.

3. Codul de procedură civilă:

Art. 249 – Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Art. 329 – În cazul prezumțiilor lăsate la luminile și înțelepciunea judecătorului, acesta se poate întemeia pe ele numai dacă au greutate și puterea de a naște probabilitatea faptului pretins; ele, însă, pot fi primite numai în cazurile în care legea admite dovada cu martori.

4. Metodologia privind comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora și tabelele cuprinzând drepturile patrimoniale ale artiștilor interpreți ori executanți și producătorilor de fonograme, în forma publicată prin Decizia Oficiului Român pentru Drepturi de Autor nr. 399/2006² și modificată prin Decizia ORDA nr. 189/2013.³

1. Prin comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial sau a reproducerilor acestora se înțelege comunicarea acestora în spații publice (închise sau deschise), indiferent de modalitatea realizării comunicării, prin întrebuințarea unor mijloace mecanice, electroacustice sau digitale (instalații de amplificare, aparatură de redare a înregistrărilor sonore sau audiovizuale, receptoare radio ori televizoare, echipament informatic etc.).

3. Prin utilizator de fonograme, în sensul prezentei metodologii, se înțelege orice persoană fizică sau juridică autorizată, care comunică public fonograme publicate în scop comercial ori reproduceri ale acestora, în spații deținute cu orice titlu (de proprietate, de administrare, de închiriere, de subînchiriere, comodat etc.).

5. Utilizatorul are obligația să obțină autorizații sub formă de licențe neexclusive, eliberate de organismele de gestiune colectivă ale (...)producătorilor de fonograme, pentru comunicarea publică a fonogramelor publicate în scop comercial (...), în schimbul unei remunerații potrivit tabelelor redate mai jos, indiferent de durata efectivă a comunicării publice.

Tabelul anexă conține remunerații individualizate pe tipul de spații comerciale, respectiv vehicule, iar în tabelul E3 pct. 1 prevede pentru garnituri feroviare echipate cu instalații de sonorizare o remunerație lunară de 30 lei/vagon (sonorizat).

IV. Circumstanțele care au determinat Curtea de Apel să dispună sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene:

După cum rezultă din situația de fapt (supra, pct. II), nu există dovezi directe că în trenurile CFR au fost comunicate public fonograme, o atare susținere nefiind făcută nici de către reclamanta UPFR. Reclamanta își întemeiază întregul raționament pe echivalența dintre existența instalațiilor de sonorizare în vagoane și un act de comunicare publică efectivă, indicând, în sprijinul acestei lecturi, anumite pasaje din hotărâri pronunțate de CJUE în această materie. Totodată, reclamanta contestă diferențierea făcută prin sentința apelată, între vagoane cu instalații de sonorizare simple, pe de-o parte, și instalații de sonorizare care dețin și dotările necesare comunicării de muzică, arătând în esență că toate instalațiile de sonorizare ale CFR permit și comunicarea publică de muzică (fonograme).

Pârâta se opune acestei interpretări și arată că nu datorează remunerații decât pentru acte de comunicare publică constând în difuzarea efectivă de fonograme; îndeosebi instalațiile tehnice de sonorizare a căror deținere este obligatorie potrivit legii (inclusiv a normelor de transpunere a unor directive europene în domeniu) nu pot fi echivalate cu comunicarea publică și nici nu pot constitui un temei suficient pentru a se reține o prezumție de comunicare publică.

² M.Of. nr. 982/8.12.2011.

³ M.Of. nr. 788/16.12.2013.

În cursul primei instanțe, pârâta a solicitat sesizarea CJUE cu o întrebare preliminară privitoare la aceste chestiuni, solicitare respinsă de tribunal. Curtea de Apel a repus această chestiune din oficiu în discuția părților și a decis sesizarea Curții de Justiție cu întrebările arătate în dispozitivul prezentei încheieri.

(1) Un operator de transport feroviar care folosește vagoane de tren în care sunt montate instalații de sonorizare destinate comunicării de informații călătorilor realizează, prin aceasta, o comunicare publică în sensul art.3 din Directiva 2001 /29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională?

(a) Montarea instalațiilor de sonorizare echivalează cu o comunicare publică?

Jurisprudența Curții de Justiție este în sensul că un act deliberat de comunicare a unei opere către un public nou reprezintă comunicare publică, în scopul Directivei dreptului de autor; astfel, s-a apreciat că existența unor echipamente de televizor amplasate în camerele de hotel, unite cu furnizarea semnalului de televiziune în camere, către clienții hotelului care – luând în considerare succedarea frecventă a acestora – constituie un public nou reprezintă un act de comunicare publică făcută cu scopul de a obține profit, fiind un serviciu hotelier suplimentar (C – 306/05, *SGAE c. Rafael Hoteles S.A.*, par. 44 – 46).

Reclamanta interpretează această jurisprudență în sensul echivalării, pur și simplu, a existenței instalațiilor de sonorizare cu o comunicare publică. De asemenea, într-un litigiu anterior între aceleași părți, Tribunalul București (sent.civ. nr. 337/2012) a statuat că *„obligatia de plată a remunerației echitabile pentru comunicarea publică a fonogramelor nu presupune cu necesitate realizarea efectivă a actului de comunicare publică, întrucât instalarea dispozitivelor de redare a înregistrărilor sonore de către public constituie deja comunicare publică în sensul legii, indiferent dacă a avut loc sau nu comunicarea publică efectivă, astfel cum s-a stabilit și prin jurisprudența CJUE în interpretarea Directivei 2001/29 (Hot din 7 dec. 2006).”* Litigiul privea, totuși, altă perioadă și se întemeia pe fapte diferite (un contract încheiat între CFR și un radiodifuzor).

Această soluție pare majoritară în soluțiile de practică judiciară națională cu privire la mijloacele de transport, existența dotărilor de sonorizare specifice anumitor clase de confort (e.g., autocare, vagoane intercity) fiind echivalată în general cu dovada suficientă a existenței comunicării publice.

Totuși, Curtea de Apel apreciază preliminar că nu acesta este sensul jurisprudenței anterioare a Curții de Justiție.

Potrivit considerentului nr. 27 al Directivei nr. 2001/29, simpla furnizare a instalațiilor care permit sau care realizează comunicarea nu reprezintă comunicare în înțelesul prezentei directive. În aceeași ordine de idei, Curtea de Justiție a statuat că simpla existență a facilităților fizice (tehnice) necesare comunicării publice nu constituie, în sine, comunicare publică; s-a reținut că comunicarea publică are loc, atunci când întreprinderea hotelieră pune la dispoziția clienților hotelului semnalul de televiziune, facilitând astfel o comunicare efectivă (C – 306/05, *SGAE c. Rafael Hoteles S.A.*, pct. 46, 47).

În mod similar, într-o altă cauză (C – 162/10 *Phonographic Performance (Ireland) Limited*, pct. 47) s-a statuat că operatorul hotelier care instalează în camerele clienților televizoare și/sau aparate de radio **la care difuzează un semnal radio** are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme radiodifuzate în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 2006/115.

Din hotărârile menționate rezultă că simpla instalare a unor echipamente de televizor în camerele de hotel nu este suficientă, fiind necesar și actul deliberat al hotelierului de a furniza semnalul de televiziune în camere, către clienții care constituie un ‘public nou’.

Așadar, organismul de gestiune colectivă care pretinde colectarea remunerațiilor pentru comunicarea publică de fonograme trebuie să facă dovada nu doar a existenței

instalațiilor de sonorizare – despre care se admite, în speță, că sunt folosite (și) pentru comunicarea de anunțuri către pasagerii trenului – ci și a intenției CFR de a comunica public fonograme către pasageri, dovedind, spre exemplu, comunicarea publică efectivă în anumite trenuri (prin depoziții de martori ori constatări ale inspectorilor proprii); materiale publicitare care arată că în (anumite) trenuri călătorii beneficiază de muzică etc. Alternativ, ar trebui dovedit că este furnizat un semnal audio și comenzi individuale, de așa manieră, încât călătorii pot accesa singuri programe muzicale.

Această chestiune nu constituie doar o problemă de aplicare la speță, cum pretinde apelanta UPFR, ci reclamă o rezolvare de principiu a chestiunii de drept privitoare la standardul probatoriu aplicabil comunicării publice în mijloacele de transport, conferind certitudine juridică atât utilizatorilor, care vor ști în ce condiții datorează plata, cât și organismelor de gestiune colectivă, care vor cunoaște ce probe trebuie să administreze pentru a dovedi comunicarea publică ce dă naștere obligației de plată a remunerației echitabile.

(b) Comunicarea ambientală de muzică în vagoanele de tren prezintă caracter lucrativ?

În subsidiar, dacă Curtea de Justiție va aprecia că simpla existență a instalațiilor de sonorizare echivalează cu un act de comunicare publică – spre exemplu, în considerarea dificultăților probatorii, a numeroaselor mijloace de transport care circulă zilnic – trebuie examinat și criteriul lucrativ al comunicării publice.

Potrivit jurisprudenței Curții, în cadrul aprecierii existenței sau nu a unui act de comunicare publică, un criteriu pertinent este reprezentat de caracterul lucrativ al comunicării; astfel, s-a apreciat că transmiterea unor opere radiodifuzate într-un bar, de către operatorul barului care urmărește obținerea de profit, reprezintă comunicare publică (C – 403/08 și 429/08, *Football Association Premier League și alții*, hotărârea Marii Camere din 4.10.2011, par. 203 – 206).

De asemenea, s-a statuat că existența unor echipamente de televizor amplasate în camerele de hotel, unite cu furnizarea semnalului de televiziune în camere, către clienții hotelului care – luând în considerare succedarea frecventă a acestora – constituie un public nou reprezintă un act de comunicare publică făcută cu scopul de a obține profit, fiind un serviciu hotelier suplimentar (C – 306/05, *SGAE c. Rafael Hoteles S.A.*, par. 44 – 46).

În lumina acestei jurisprudențe, se poate concluziona că dacă operatorul de transport feroviar ar echipa anumite vagoane cu instalații prin care călătorii pot accesa individual opere muzicale ori opere de creație intelectuală, în general (e.g., touchscreen-uri, aparate radio, dispozitive cu căști care permit selectarea anumitor opere audiovizuale ori muzicale), acest serviciu ar reprezenta o comunicare publică, fiind fără îndoială oferit în scopul sporirii atractivității comerciale a călătoriei cu trenul și, ca atare, cu scopul de a obține profit (indiferent dacă tarifele sunt reglementate de stat, ca în cazul companiei CFR, sau ar fi stabilit de societățile private conform liberei concurențe).

Pe de altă parte, caracterul lucrativ al comunicării este foarte discutabil în cazul oferirii unor piese muzicale ori a unor fragmente de piese muzicale, în mod ambiental, în cursul călătoriei cu trenul. Este greu de admis că un potențial client și-ar alege trenul cu care călătorește în funcție de muzica pe care ar putea-o asculta în timpul călătoriei. Mai mult, în domeniul feroviar există o concurență foarte restrânsă, pe majoritatea rutelor existând un singur operator, de regulă cel de stat. Așadar, criteriile relevante sunt orarul trenului, oferirea unei călătorii directe, durata de parcurs, confortul vagoanelor, însă acest din urmă aspect nu include muzica difuzată tuturor călătorilor, care ar fi, dimpotrivă, o sursă de disconfort pentru majoritatea călătorilor.

În acest sens, Curtea de Justiție a statuat că un medic stomatolog care difuzează fonograme în prezența pacienților săi ca muzică de ambient nu poate să se aștepte în mod rezonabil la o creștere a clientelei doar ca urmare a acestei difuzări și nici să crească prețul prestațiilor de servicii oferite. Ca urmare, radiodifuzarea de muzică într-un cabinet

stomatologic, în beneficiul clientei care se află în cabinet, care nu reprezintă o transmisiune interactivă la cerere, nu are caracter lucrativ și nu reprezintă o comunicare publică, în sensul articolului 8 alineatul (2) din Directiva 92/100. Clienții unui medic stomatolog merg la un cabinet stomatologic având ca unic obiectiv să fie îngrijiți, o difuzare de fonograme nefiind un aspect inerent în practica serviciilor de stomatologie. Aceștia beneficiază în mod fortuit și independent de dorințele lor de accesul la anumite fonograme, în funcție de momentul sosirii la cabinet și de durata așteptării, precum și de natura tratamentului care le este efectuat. În aceste condiții, nu se poate prezuma că clientela normală a unui medic stomatolog este receptivă la difuzarea în cauză (Cauza C – 135/10, *SCF c. Marco del Corso*, hotărârea din 15 martie 2012, pct. 97 – 101).

Situația pare a fi diferită de cea a unui centru de reabilitare (refacere) în care pacienții petrec perioade îndelungate de așteptare și de tratament, iar difuzarea unor programe de televiziune le conferă un confort sporit, punerea la dispoziție a acestor emisiuni televizate având, așadar, un scop lucrativ (Cauza C – 117/15, *Reha Training c. GEMA*, hotărârea Marii Camere din 31.05.2016, par. 63).

În ceea ce privește caracterul lucrativ, Curtea apreciază preliminar că acesta nu ar putea fi reținut în cazul difuzării ambientale de muzică în vagonul de călători, în ansamblul său, situația fiind mai degrabă apropiată de cea a cabinetelor stomatologice, decât de cea a centrelor de reabilitare, un factor relevant fiind și monopolul sau cvasimonopolul transportatorului feroviar, care nu lasă călătorului o alegere efectivă cu privire la serviciul ales.

2) A doua întrebare, în strânsă legătură cu prima, privește chestiunea de a ști dacă Art.3 din Directiva 2001/29/CE se opune unei reglementări naționale care instituie o prezumție relativă de comunicare publică trasă din existența instalațiilor de sonorizare, atunci când acestea sunt impuse de alte dispoziții legale ce reglementează activitatea operatorului de transport?

Fără a relua cele expuse *supra*, pct. 1 lit.a), Curtea apreciază că noțiunea de comunicare publică trebuie interpretată unitar, în întreaga Uniune Europeană.

Anumite reglementări legale (armonizate sau nu) impun existența unor instalații de sonorizare în vagoanele de tren (sau în alte mijloace de transport), iar vagoanele de tren cu instalații de sonorizare sunt menționate în Metodologia aprobată prin Decizia ORDA nr. 399/2006 (*supra*, pct. III), fiind prevăzută o remunerație de 30 lei/lunar/garnitură de tren sonorizată.

Totodată, potrivit art. 131² alin.2 din Legea nr. 8/1996, metodologiile sunt opozabile tuturor utilizatorilor din domeniul pentru care s-a negociat.

Sistemul gestiunii colective obligatorii adoptat de legislația națională, ca și reglementările privitoare la efectul general obligatoriu al metodologiilor negociate conform celor ce preced nu poate altera mecanismul de aplicare al art. 3 din Directivă până în punctul în care, *de facto*, existența mijloacelor de comunicare *per se* ar fi suficientă pentru a atrage obligația de plată a remunerațiilor.

După cum s-a arătat deja, simpla existență a mijloacelor tehnice apte să realizeze un act de comunicare publică nu poate fi echivalată cu însăși comunicarea respectivă și, în drept, nu poate da naștere la obligația de plată a unei remunerații.

Așadar, o prezumție de natura celei care face obiectul întrebării nu ar putea fi trasă doar pe temeiul existenței instalațiilor de sonorizare, ci aceasta din urmă ar trebui unită cu alte împrejurări concludente – e.g., pârâțul nu contestă actele de utilizare, ci formulează alte apărări care implică o comunicare publică; se constată direct, prin inspectorii UPFR, că în anumite trenuri a fost difuzată muzică ambientală, ceea ce ar permite, eventual, o generalizare (fiind imposibilă verificarea simultană a tuturor trenurilor); există materiale publicitare emane de la transportatorul feroviar din care rezultă că acesta comunică public muzică în vagoane.

În temeiul art. 267 TFUE, se va dispune sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu întrebările arătate în dispozitiv și se va dispune suspendarea judecării, potrivit art. 412 alin.1 pct. 7 C.pr.civ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Sesizează Curtea de Justiție a Uniunii Europene cu următoarele întrebări preliminare:

1. Un operator de transport feroviar care folosește vagoane de tren în care sunt montate instalații de sonorizare destinate comunicării de informații călătorilor realizează, prin aceasta, o comunicare publică în sensul art.3 din Directiva 2001 /29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională?

2. Art.3 din Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională se opune unei reglementări naționale care instituie o prezumție relativă de comunicare publică trasă din existența instalațiilor de sonorizare, atunci când acestea sunt impuse de alte dispoziții legale ce reglementează activitatea operatorului de transport?

Suspendă judecarea cauzei în temeiul art.412 alin.1 pct.7 Cod proc.civ.

Fără cale de atac în ceea ce privește sesizarea.

Cu recurs pe durata suspendării asupra măsurii suspendării judecării.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei, astăzi 01.07.2021.

PREȘEDINTE,
Gheorghe Liviu Zidaru

JUDECĂTOR,
Ileana Ruxandra Tircă

GREFIER,
Cristina-Alexandra Oprea